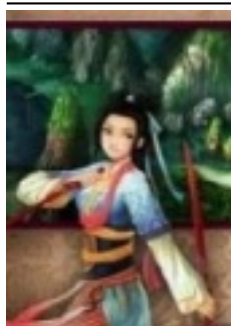

Ma Đồng

Contents

Ma Đồng	1
1. Cổ Lão Đích Song (cửa Sổ Cổ Kính)	1
2. Pháp Giáo	6
3. Khế Ước	15

Ma Đồng

Giới thiệu

Nguồn: vnthuquan. net.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dong>

1. Cổ Lão Đích Song (cửa Sổ Cổ Kính)

Tát Sâm cổ quốc thiên cư trên một dải đại lục tọa lạc tại một bán đảo vừa dài vừa hẹp. Đã nhiều năm qua, đất nước này vẫn luôn thoát khỏi những cảnh chiến loạn và sự xâm lăng của lân bang mà người ta vẫn thường thấy trên đại lục, điều đó đơn giản là bởi vì Tát Sâm cổ quốc chính là một ma pháp quốc gia.

Phiên chợ hôm nay vẫn giống như thường lệ, vẫn tràn ngập không khí tường hòa và bình an như bao ngày.

Trong khu chợ, có một gánh hàng nhỏ, chủ gánh là một á thuật nhân, có đôi mắt tròn xoe như hai trái tử bồ đào (nhỏ tím), đó chính là chiêu bài hữu hiệu nhất của hắn. Tại khu chợ này, hắn là người có đôi mắt sắc bén nhất, nhưng tâm địa lại rất thiện lương. Hầu như những thương vụ bất hợp pháp nào ở tại đây đều được hắn giúp đỡ qua. Mỗi lần quan chức chấp pháp thương trường của quốc gia xuất hiện tại đây, thì hắn chính là người phát hiện đầu tiên, và sẽ lập tức thông tri cho những ai buôn bán không có giấy phép, để bọn họ kịp thời thu nhặt đồ đạc mà đào tẩu.

Giờ đây, những người chấp pháp thương trường đang xuất hiện, Á Thuật - tại phiên chợ này chỉ có duy nhất một người là á thuật nhân, nên chúng nhân đã gọi tắt hắn là Á Thuật - lại không hề thông tri cho bằng hữu

của hần biết.

Những người chấp pháp thương trường vừa xuất hiện thì đã đập đổ rất nhiều quầy hàng không có giấy phép. Trong đó có một vị cô nương tóc vàng buông xõa quá vai, là người buôn bán những món kỷ vật nhỏ bé, bị tịch thu cả quầy hàng. Nàng ủ rũ nói với Á Thuật bằng giọng đầy thương tâm:

- Người thật là bằng hữu tốt nhỉ, sao hôm nay lại buông lơ cảnh giác mà không trợn to đôi mắt mèo của người lên? Ta phải vất vả lắm mới làm ra được bằng ấy món hàng, giờ thì mất trắng cả rồi!

Thiếu nữ này tuy có mái tóc vàng kim rất đẹp, nhưng dung mạo cũng không phải là thập phần mỹ lệ cho lắm. Vì vậy mà lâu nay Á Thuật cũng chỉ chú ý đến mái tóc vàng xinh đẹp ấy của nàng mà thôi. Tuy nhiên, giờ đây hần lại không hề nhìn đến mái tóc ấy, mà chỉ đang chăm chú nhìn vào một tòa kiến trúc bằng đá vừa thần bí vừa uy nghiêm sừng sững ở bên cạnh khu chợ búa.

Vật mà hần đang chăm chú quan sát chính là một khung cửa sổ, một vật thể lâu đời nhất tại thành tây này.

Trường náo nhiệt tại phiên chợ diễn ra một lúc, những tay tiểu thương buôn bán không có giấy phép bị tổn thất rất nặng nề. Sau khi bị tịch thu hết thương phẩm, bọn họ đều bực bội quay lại nhìn thiếu nữ tóc vàng kia, ánh mắt ai nấy đều có vẻ oán trách nàng sao lại không sớm truyền đạt lời cảnh tỉnh của bằng hữu nàng cho bọn họ biết.

Thiếu nữ kia bị ánh mắt của mọi người trách móc, nàng không biết giải thích sao, chỉ đành lắc đầu và chỉ vào Á Thuật. Vì vậy mà mọi người cũng bắt đầu để ý đến thái độ kỳ dị của hần.

Có người lên tiếng hỏi Á Thuật:

- Á Thuật, người đang nhìn cái gì đó?

Bọn họ chỉ thấy thần tình trên mặt hần không hề thay đổi, cả ánh mắt cũng không chút xao động, chỉ nghe hần hạ giọng, hấp tấp nói:

- A, rốt cuộc ta đã thấy rõ rồi, rốt cuộc ta đã thấy rõ rồi.....

Những người đang đứng xung quanh thấy vậy thì bất giác trở nên hiếu kỳ, vì bọn họ chưa bao giờ trông thấy thần tình hưng phấn như thế của Á Thuật. Chợt có người hỏi:

- Thế người đã thấy cái gì?

Á Thuật thất thần đáp:

- Tai họa! Đúng là tai họa!

Nói xong, hần đưa tay chỉ chỉ về hướng khung cửa sổ kia. Chúng nhân vội nhìn theo ngón tay của hần chỉ.

Thật ra đại đa số người ở đây đều biết rằng khung cửa sổ kia hần là có ma pháp. Vì những hoa văn được điêu khắc trên đó đều có biến hóa thay đổi theo từng ngày, ví dụ như vào những ngày xuân thì nó có đồ dạng của Thi Xa Cúc [1], vào những ngày hè thì những hoa văn kia lại biến thành các loại Mân Côi [2] và cành lá, mùa thu về thì biến thành biển lúa vàng rực mênh mông bát ngát, hoặc là hình vẽ của cây ngô đồng; đến mùa đông thì lại biến hóa thành những lá thông, v...vv....

Nhưng giờ đây, những hoa văn kia lại không biến hóa ra hình thù gì, mà chỉ là một mớ hỗn loạn dị thường. Có nhiều người chịu khó quan sát chứng thật kỹ, nhưng sau một lát cũng không nhìn ra được điều gì.

Bọn họ thắc mắc nhìn Á Thuật dò hỏi, hần vội nói:

- Thiết Lưu Nhân, những hoa văn đó hần là ám chỉ Thiết Lưu Nhân sắp đến.

Lời vừa dứt, toàn trường đột nhiên im bật, những người hiện diện ai nấy đều phát run.

Phàm là những người sinh sống trên mảnh đất này, không ai là không biết đến ba danh tự “Thiết Lưu Nhân” ấy. Nếu như nói rằng có ai đó ở trên dải đại lục này là những người nóng nảy, hung tợn và mang sức hủy diệt nhiều nhất, thì những người đó hần phải là Thiết Lưu Nhân.

Nghe đồn rằng bọn chúng vốn xuất xứ từ một dãy cao nguyên, nơi mà có rất nhiều hỏa diễm sơn chết chóc. Và đám người được gọi là Thiết Lưu Nhân kia chính là những người có tính cách không khác gì một ngọn

hỏa diệm sơn. Trong lúc bọn chúng đang yên tĩnh, thì tựa như nham thạch được ngưng kết đã lâu, vừa rần chắc lại rất vô tình, nhưng một khi đã cưỡi lên lưng ngựa thì nhất định sẽ bồn đàng như dòng nham thạch tuôn trào, không gì ngăn cản nổi. Bọn chúng bồn đàng đến đâu thì nơi đó sẽ trở thành một nơi hoang phế, và bầu trời nơi đó cũng sẽ trở nên ảm đạm sâu thẳm bởi gió lửa và cát bụi.

Bọn chúng vốn dĩ là một dân tộc du khấu. Từ rất nhiều, rất nhiều năm trước, bọn chúng đã bỏ bê việc sinh sản, mà chỉ hình thành một cường đạo quân đoàn và không ngừng xâm lược các thành thị ở khắp nơi. Sau khi bọn chúng công chiếm một thành thị nào, bọn chúng sẽ mặc sức vơ vét, tàn phá, và hủy diệt đi tất cả, cho đến khi nơi đó không còn một tia sinh cơ và không còn một giá trị nào nữa, thì lúc đó mới chịu rời bỏ để đến đánh phá một nơi khác.

Sau khi nghe Á Thuật đề tỉnh, dần dần chúng nhân lại hình dung ra được những hình dáng hung ác ở trên hoa văn của khung cửa sổ kia. Mỗi một đường nét của hoa văn đều trở thành khô quánh và dữ tợn, vẽ lên những thốt ngựa đeo mặt nạ sắt, đang dẫm đạp lên những chiếc khô lâu.

Trong số những người hiện diện, có một lão thái thái bán rau quả sợ đến nỗi đánh rơi cả hộp tiền xuống đất đánh “coong” một tiếng, bao nhiêu đồng ngân tệ lớn nhỏ đều đổ ra tung tóe, cả nước miếng cũng theo khoe miệng nhỏ xuống đất. Bà ta thất thanh kêu lên:

- Không lý nào! Phía bắc chúng ta có Nặc Đinh Hán kết giới, bọn chúng làm sao có thể vượt qua được chứ? Bọn chúng làm sao có thể tiến đến đây được chứ?

Phải ha, nhắc đến Nặc Đinh Hán kết giới, chúng nhân đang quây quần xung quanh chợt cảm thấy lóe lên một tia hy vọng.

Chợt có người than thở:

- Thủy Tinh Song [3] không dự đoán sai đâu. Phải biết rằng, vào hơn ba trăm năm trước, Nặc Đinh Hán kết giới là do hơn một ngàn ma pháp sư của bốn quốc lập ra. Nhưng Thủy Tinh Song lại là thánh vật cực cổ, có lẽ đã tồn tại cũng được ít nhất là một ngàn năm. Cho dù kết giới có sơ hở thì Thủy Tinh Song tuyệt cũng sẽ không phạm sai lầm.

Thủy Tinh Song quả đúng là một vật cổ lâu đời nhất do Tiên Tri Ma Á lưu lại tại Tát Sâm cổ quốc. Những việc do nó dự đoán chưa bao giờ là không ứng nghiệm.

Sắc mặt chúng nhân đại biến, nếu lỡ như Nặc Đinh Hán kết giới ở miền cực bắc của Tát Sâm cổ quốc bị phá, vậy thì bọn họ sẽ dựa vào đâu để ngăn cản đám tặc khấu khét tiếng hung tàn bạo ngược Thiết Lưu Nhân?

Hốt nhiên có người hét lớn:

- Mau báo cho quốc vương! Mau lên, mau thông tri cho quốc vương.

Lời này vừa thốt, lập tức đã đề tỉnh chúng nhân. Nhất thời, tiếng huyền não nổi lên không ngớt.

Chợt lại có một giọng trầm thấp vang lên:

- Không cần đâu! Nếu quả thật Thiết Lưu Nhân tiến vào lãnh thổ của chúng ta, vậy thì quốc vương hẳn đã sớm biết trước rồi.

Kẻ vừa lên tiếng là một người mặc áo choàng dài dính liền với chiếc mũ rộng vành, làm che khuất gần cả khuôn mặt, và đôi mắt của y cũng bị bóng của chiếc mũ che khuất, khiến người ngoài không thể nhìn rõ nó có biểu tình thế nào. Giọng nói âm lãnh của y lại nhẹ nhàng vang lên:

- Đến rồi, quả nhiên đã đến rồi.

Tiếp theo đó, chúng nhân chợt nghe tiếng vó ngựa và bánh xe lăn trên đường vọng tới. Có ai đó đứng tuốt ngoài xa bỗng hô lên:

- Quốc vương đến kìa!

Lời của gã chưa dứt thì đã thấy có mười hai kỵ sĩ đi trước dẹp đường, họ rẽ đám đông tạo thành một lối đi, theo sau đó là một cỗ xe tứ mã lộng lẫy sang trọng, thông thả tiến vào. Chiếc xe dừng lại trước tòa kiến trúc bằng đá kia, xem ra là muốn bái phỏng chủ nhân ở bên trong.

Chúng nhân hiện diện tại trường đều sửng sốt kinh ngạc, bởi vì tòa kiến trúc bằng đá ấy từ ngày được xây dựng lên cho đến nay vốn không có người cư ngụ tại đó.

Vậy mà nay người đến đây lại là quốc vương.

Nhưng quốc vương đến để làm gì nhỉ?

Tòa kiến trúc này là do đích tay Tiên Tri Ma Á vĩ đại và tiên vương đồng thời kiến tạo. Thuở còn sinh tiền, Tiên Tri Ma Á sống rất cần kiệm, nên khi ông quyết định xây một tòa kiến trúc sa hoa, tráng lệ nhất vương quốc như thế này thì chúng nhân ai nấy đều hết sức bất ngờ.

Mà tòa kiến trúc ấy hầu như đã dùng gần hết vật lực của toàn quốc, nghe nói những khối đá được dùng làm vật liệu đều là nguyệt quang nham tinh mỹ được vận chuyển về từ Lý Khắc đảo. Nhưng điều kỳ quái nhất chính là quá trình xây dựng phải mất đến bảy năm, và sau khi tòa kiến trúc ấy được hoàn thành thì Tiên Tri Ma Á không hề vào đó trú ngụ một ngày nào cả.

Có người đã từng tò mò hỏi:

- Tại sao huynh không sống trong tòa nhà mà huynh đã vất vả lắm mới xây lên được?

Lúc ấy thì Tiên Tri Ma Á nhìn người ấy với ánh mắt thê lương, rồi mới trả lời:

- Bởi vì tòa kiến trúc này không phải được xây cho ta, mà nó là một tặng phẩm của ta dành tặng cho một người mà rất nhiều, rất nhiều năm sau sẽ đến cư ngụ. Ta không biết thời điểm đó sẽ là lúc nào, chỉ biết rằng khi nó đến thì cũng là lúc tai họa sẽ ập đến.

oooOooo

Cửa xe mở rộng, quốc vương Cáp Lợi bước ra.

Dáng vẻ của y có hơi chút mập mạp. Vốn dĩ từ trước đến nay, bất luận là gặp phải trường hợp nào, y vẫn luôn có thể giữ được khí độ và tôn nghiêm của vương thất. Nhưng giờ đây, trên gương mặt y lại lộ ra thần sắc lo âu hoảng hốt, cực kỳ rối loạn, thậm chí cả cước bộ cũng không được vững vàng.

Sau khi xuống xe, trước tiên là y ngẩng đầu lên nhìn Thủy Tinh Song. Thật ra niên kỷ của y cũng không quá cao, chỉ độ xấp xỉ ngũ thập, vì vậy mà thị lực cũng không còn được tinh tường cho lắm.

Sau một lúc quan sát, tựa như đã trông thấy rõ việc cần biết, y lo lắng nói:

- A! Thiết Lưu Nhân! Đúng thật là Thiết Lưu Nhân! Thì ra Tiên Tri Ma Á vĩ đại của chúng ta đã có lời dự ngôn từ trước. Chẳng lẽ Tát Sâm cổ quốc của chúng ta thật không thể chống đỡ được trường kiếp nạn này hay sao? Chẳng lẽ những thốt chiến mã kia thật sự là đang dẫm đạp lên thân thể các tráng đinh của chúng ta? Chẳng lẽ những bộ mặt đang nhe nanh cười điên dại kia là đang hành hạ nữ nhân của chúng ta? Hỡi nhà tiên tri vĩ đại, hỡi bách tính vĩ đại của ta, xin hãy đến giúp ta một tay!

Tuy y thấp giọng than thở, nhưng vẫn không thể che giấu được nội tâm đang thống khổ và cực kỳ lo lắng. Đột nhiên, từ trong chúng nhân, có một người hô lên:

- Bệ hạ, có phải Thiết Lưu Nhân đang cười mừng diện thiết giáp mã của bọn chúng đến đột phá Nặc Đinh Hán kết giới của chúng ta hay không?

Lúc này, quốc vương đang nặng nề leo lên xe, vừa nghe hỏi thì quay lại, khua hai tay ra hiệu cho chúng nhân cứ bình tĩnh. Nhưng động tác đó trái lại không hề khiến cho họ có chút nào yên ổn và vui sướng nào, chỉ nghe y nói:

- Không sai, sáng nay vừa có tin tức từ ba quận phía Bắc truyền về, những nơi đó hiện đang bị công phá nghiêm trọng.

Giọng nói khàn đặc của y vang lên, bên trong có pha lẫn sự buồn khổ và yếu nhược, nhưng bởi vì chúng nhân đều đang lo lắng chờ nghe thông tin của y nên dù phiên chợ có nhiều âm thanh hỗn loạn, mà từng câu từng chữ của y vẫn được nghe thấy rõ ràng.

Lại nghe quốc vương Cáp Lợi nói tiếp:

- Nội trong một ngày, hộ vệ binh của chúng ta tại ba quận phía Bắc đã bị tổn thất hơn một ngàn người. Hơn nữa, lại còn có ba vị tướng lĩnh trẻ tuổi của ta đã bị bêu đầu trên lãnh thổ của chúng.

Chúng nhân vừa nghe được lời này thì chợt như nghe được tiếng tạc đạn nổ vang trời, khiến cho tất cả đều trở nên im bật, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy.

Binh sĩ tinh nhuệ cường tráng của ba quận phía Bắc đã bị tổn thất hơn phân nửa, và cả ba vị phó tướng trẻ tuổi cũng bị tử nạn. Nói như vậy, không lẽ ba quận phía Bắc chỉ còn lại các tướng lĩnh già nua thôi sao?

Chợt lúc này Á Thuật lại lên tiếng phá tan đi sự trầm mặc, chỉ thấy đôi mắt tím của hắn phát ra hắc quang, và gương mặt của hắn cũng bị luồng hắc vụ che phủ. Hắn cao giọng nói:

- Các bằng hữu, chúng ta phải bảo vệ yên bình cho quốc gia. Ta tuy không phải là người của Tát Sâm, nhưng sau nhiều năm phiêu lãng, rốt cuộc cũng đến được cái địa phương mỹ lệ và yên bình nhất trên đại lục này. Ta đã từng rời bỏ kiếp sống của đao thương kiếm kích của mình, và không hề nghĩ rằng mình sẽ phải đương đầu với chiến tranh thêm một lần nào nữa. Ta chỉ cố gắng nỗ lực để làm một tên tiểu thương buôn bán trái cây, bởi vì cuộc sống như thế mới khiến cho ta cảm thấy yên bình. Thế nhưng, hôm nay lại có người đến phá tan đi nền hòa bình của chúng ta, vậy thì tất cả hãy cùng nhau đứng lên, hãy cùng nhau chiến đấu cho hòa bình của chúng ta.

Thanh âm của hắn vang lên, mang theo một bầu nhiệt huyết, khiến cho người người đều lớn tiếng hưởng ứng lại.

Bỗng nhiên có tiếng người bắt đầu thút thít, rồi sau đó thì lại có tiếng nhiều người cùng khóc rống lên. Có tiếng ai đó chất vấn:

- Ma Pháp Sư của chúng ta đâu? Chúng ta sẽ làm thủ vệ binh cho các Ma Pháp Sư, ở đây ai là Ma Pháp Sư thì xin hãy đứng ra đi.

Lại có tiếng người thấp giọng tự trách:

- Ta thật đáng trách! Chúng ta thật là đáng trách! Trước kia, chúng ta còn tưởng rằng đã có Nặc Đình Hán kết giới do hơn một ngàn vị tiền bối Ma Pháp Sư tối ưu của chúng ta tạo nên, thì hẳn là phải có một lực lượng rất ghê gớm, vĩnh viễn không có gì có thể công phá được. Bởi vậy mà ba mươi năm trước, vì hiềm học phí của Ma Pháp học viện quá cao - so với chi phí của hoàng cung e rằng còn nhiều hơn gấp mười lần - nên trong hội nghị biểu quyết, chúng ta đã chọn học về các thành thị khác, kinh phí dành cho Ma Pháp học viện vốn đã ít ỏi lại càng bị cắt giảm nhiều hơn, rốt cuộc thì đã không còn có thể duy trì được một cái Ma Pháp học viện nào. Giờ đây tại quốc gia của chúng ta, ngoài những học viện chuyên dạy về những môn ma hý tạp kỹ trong dân gian, thì không còn được một cái Ma Pháp học viện chính tông nào cả. Hôm nay ta thật sự rất hối hận cho lỗi lầm của năm xưa, ta thật muốn chém phứt đi cánh tay đã biểu quyết ngày hôm đó.

Đúng vậy, tất cả chúng nhân đều biết, Tát Sâm ngày hôm nay tuy vẫn giữ được vinh quang của một quốc gia nổi tiếng với hơn trăm ngàn năm ma pháp, nhưng kỳ thật, hiện nay không có một người nào là được trải qua huấn luyện ma pháp đầy đủ, cũng như không có một gia đình nào là muốn cho con cái của mình đi học ma pháp vừa cực khổ lại vừa không có tiền đồ như vậy.

Đột nhiên vào lúc đó, đám đông chợt nhốn nháo hẳn lên, thì ra là có hơn mười nhân vật mặc bạch y đang tiến đến gần. Hơn phân nửa số người trong đó đều là lão nhân, râu dài phất phơ, những bộ trường bào với hai màu trắng và xám kia khiến cho chúng nhân có một loại cảm giác trang nghiêm và thấp phần kính ngưỡng.

Có người thấp giọng nói:

- A, là người của Trường Lão Viện. Ngoài Thủ Tịch trưởng lão Mạc Hưu Tư đã xuất ngoại, còn lại tất cả các vị trưởng lão khác đều đã tới rồi.

Chúng nhân trông ngóng được nhìn thấy mười sáu người kia, ngay cả ánh mắt của Cáp Lợi quốc vương cũng dấy lên một tia hy vọng. Đám trưởng lão nọ tiến đến trước chiếc xe của quốc vương rồi dừng lại, Cáo Lợi khê thì lễ với bọn họ, và mấy vị trưởng lão kia cũng lần lượt cúi đầu hoàn lễ với y, sau đó Cáp Lợi vội hỏi:

- Có mang đến không?

Một vị trưởng lão trong số đó gật gật đầu, nói:

- Đã mang đến.

Người vừa lên tiếng có tên gọi là Minh Khắc Tô, là người trẻ tuổi nhất trong Trưởng Lão Viện. Lão giao chiếc khay trong tay cho một thị vệ đứng gần đó. Gã thị vệ liền mang chiếc khay đến dâng lên cho quốc vương.

Quốc vương cẩn thận mở tấm lụa phủ trên chiếc khay, bên trong liền thấy xuất hiện một chiếc hộp. Y đưa hai tay cầm lấy chiếc hộp, cất giọng run run hô:

- Hỡi các thần dân thân ái của ta, chúng ta vẫn còn một hy vọng cuối cùng. Đây chính là thanh bảo kiếm Hách Lạp Tư mà vị quốc vương đầu tiên khai triều lập quốc của chúng ta đã từng sử dụng qua. Bên trong nó có ẩn chứa sự vinh diệu và ma lực vô thượng. Năm xưa, nó đã được nhà tiên tri vĩ đại của chúng ta là Ma Á phong bế ở bên trong chiếc hộp này. Mặt trên của hộp có thủy, hỏa, lôi, điện bốn đạo phong ấn. Tiên tri Ma Á đã nguyện rằng sẽ không bao giờ phải mở chiếc hộp này ra nữa, bởi vì trong cái ngày khai mở phong ấn cho nó thì cũng chính là cái ngày mà bốn quốc gặp phải tai họa thảm máu, và vật này sẽ chính là niềm hy vọng cuối cùng của chúng ta. Giờ đây, ở ngay tại giữa khu chợ lớn nhất này, chúng ta hãy cùng xem thử có một vị ma pháp sư nào có thể khai mở phong ấn của nó để rút ra thanh kiếm khai quốc mà bảo vệ quốc gia hay không.

Y vừa dứt lời, liền đưa mắt nhìn quanh khắp nơi, mãi một lúc lâu sau đó mà vẫn không thấy bước ra thử sức.

Cuối cùng, Á Thuật không thể nhẫn nại được nữa, hần bước ra hô lớn:

- Tại hạ vốn dĩ chỉ là một kiếm sĩ, không phải là ma pháp sư. Nhưng nếu quả thật có một vị ma pháp sư nào có thể khai mở được chiếc hộp này như lời Ma Á nói, tại hạ nguyện xin phát thệ trước linh hồn của tổ tiên rằng: Tại hạ nhất định sẽ tận lực và tận hết sở năng của mình, thậm chí có thể bỏ luôn tính mạng này để bảo vệ cho người đó. Tại hạ sẽ theo phò người đó cho đến lúc giải quyết được nguy cơ của bốn quốc.

Bốn bề vẫn im phăng phắc không một tiếng động.

Quốc vương Cáp Lợi thấy vậy thì bất đắc dĩ nói:

- Chẳng lẽ bốn quốc thật sự là không còn được một vị ma pháp sư nào hay sao?

Chú thích:

[1] Thi Xa Cúc - tên một loại hoa

[2] Mân côi - hoa hồng

[3] Thủy Tinh Song - cửa sổ thủy tinh

2. Pháp Giáo

Thì ra, do Tát Sâm cổ quốc sống trong yên bình đã lâu, nên bấy lâu nay không còn ai nghĩ tới chuyện phải đi học ma pháp gì cả.

Lúc này, ánh mắt của quốc vương Cáp Lợi đột nhiên nhìn thấy một người trong lúc trời nóng nực thế này mà vẫn mặc áo khoác trùm kín đầu. Lẫn bên trong dòng người hỗn tạp và không khí nặng nề u ám, mà y vẫn lộ xuất ra một sự yên tĩnh không tầm thường chút nào.

Trong mắt Cáp Lợi đột nhiên dấy lên niềm hy vọng, chỉ nghe y cất giọng run run hỏi:

- A, Lộ Đức trưởng giáo, ngài cũng đến rồi. Chúng ta rất hối hận vì đã có thái độ cư xử không tốt đối với sự nghiệp của ngài trước kia. Nhưng giờ đây, ngài là vị trưởng giáo của ma pháp học viện cuối cùng và cũng

là niềm hy vọng cuối cùng của bốn quốc. Chẳng lẽ bốn quốc thật sự không còn được một vị ma pháp sư nào nữa hay sao?

Lộ Đức - ngay từ đầu đã lặng lẽ đứng một bên làm một kẻ bàng quan và đã nghe hết tất cả mọi diễn biến tại khu chợ này. Giờ đây thấy quốc vương hỏi đến, y liền đưa tay tháo chiếc mũ trùm đầu xuống, rồi khẽ cúi người bumm:

- Đúng thế, quốc vương, chẳng lẽ ngài đã quên cái luật mà ngài đã đích thân ban bố vào hai mươi chín năm trước rồi sao? Nhân vì lần đó có một vị ma pháp sư trong lúc tập luyện Hỏa ma pháp, do bất cẩn đã làm thiêu hủy cả một khu phố, ngài đã hạ lệnh cho tất cả các ma pháp giáo sư đều phải tự phong bế ma pháp của họ. Bọn họ nhất nhất đều tuân theo mệnh lệnh ấy, vì vậy mà ngày nay, bốn quốc làm sao còn có ai có được ma pháp chân chính đây, ngoại trừ những người dùng nó để giải trí hoặc biểu diễn những môn tạp kỹ vô hại?

Khẩu khí trong lúc phát thoại của y hàm chứa một sự thống khổ vô cùng.

Trên mặt quốc vương Cáp Lợi cũng hiện lên thần sắc thê lương thống khổ và hối hận tự trách. Đám người ở xung quanh đây chợt phát lên tiếng khóc, rồi có ai nói:

- Chúng ta cần có ma pháp! Chúng ta cần có thật nhiều, thật nhiều ma pháp sư khả kính và vĩ đại!

Vị trưởng lão nhỏ tuổi nhất là Minh Khắc Tô bỗng nhiên bước lên trước một bước và nói:

- Lộ Đức trưởng giáo, theo ta được biết, mặc dù tất cả ma pháp sư đều tự phong ẩn ma pháp của mình, thế nhưng tại Ma Pháp học viện của ngài, và cũng là Ma Pháp học viện cuối cùng của bốn quốc, còn có một nhóm ma pháp lão sư không chịu giải nghệ và cũng không chịu rời khỏi học viện. Và chính bản thân ngài cũng khổ tâm trút hết gia tài, một lòng nỗ lực cố gắng duy trì ngôi học viện ấy cho đến ngày nay. Chẳng lẽ qua nhiều năm như thế mà học viện của ngài lại không thể đào tạo ra được một học viên nào hết hay sao?

Lộ Đức chán nản lắc đầu, thở dài một hơi, rồi buồn bã đáp:

- Cũng không phải là không có. Vào khoảng hai mươi năm trước, chúng ta khả dĩ cũng có được hơn mười học viên, nhưng giờ đây, bọn họ đã chuyển đổi sang ngành khác và cũng lần lượt rời bỏ học viện.

Nói tới đây, y chuyển ánh mắt nhìn tứ phía một lượt, rồi trầm giọng nói:

- A Khắc Tát bán thịt, Ba Khô Lợi đan giỏ tre.....các người đều là những học viên cuối cùng của ta, các người có nhớ là đã từng học ma pháp chẳng?

A Khắc Tát và Ba Khô Lợi ở trong đám đông nghe vậy thì đều xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn ai.

Minh Khắc Tô trưởng lão lại tiến lên một bước, hỏi:

- Thật không có một học viên nào sao? Hôm nay ngài đến đây, hẳn là đã biết trước mọi việc, chắc không phải chỉ đến đây để chê cười mọi người thôi chứ?

Da mặt của Lộ Đức chợt biến thành trắng bệch, y nói với giọng không mấy tự tin:

- Có, thật ra cũng còn được một học viên, và hẳn cũng là học viên duy nhất còn lại của học viện, nhưng hẳn lại không phải là người của Tát Sâm. Hẳn vốn là một cô nhi, đến từ phương Đông cổ kính, và ta cũng không biết được quê hương của hẳn ở tại đâu. Chỉ là hiện nay tại học viện, những người già yếu trước sau có tổng cộng là chín mươi chín ma pháp lão sư, còn học viên thì chỉ có mỗi mình hẳn.....

Nói tới đây, y hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

- Nhưng hẳn.....cũng là học viên được học nhiều nhất mà ta từng trông thấy.

Quốc vương Cáp Lợi không quan tâm đến lời nói sau cùng của y, chỉ vội vàng hỏi:

- Hẳn bây giờ đang ở đâu?

Lộ Đức thở dài đáp:

- Hẳn hiện đang ở tại Ma Pháp học viện của bọn ta.

oooOooo

Ma Pháp học viện của Lộ Đức tọa lạc tại một nơi hoang vu ở phía thành tây, nó là một tòa kiến trúc bằng đá đã đổ nát và xập xệ, các loại cỏ dại và dây leo mọc đầy khắp nơi và leo đầy cả các bức tường, thậm chí, có những khe đá còn mọc ra những thân cây nhỏ bằng cổ tay. Nơi này có lẽ cũng có ít nhất là hơn ba mươi năm chưa được trùng tu rồi.

Quốc vương và các người của Trưởng Lão Viện thấy đáng vẻ điều tàn đổ nát của Ma Pháp học viện như vậy thì trong lòng không khỏi tuyệt vọng, đồng thời cũng cảm thấy rất tự trách. Có ai từng nghĩ đến là quốc gia này lại cần đến ma pháp đến như thế?

Tuy là một kiến trúc điều tàn, nhưng tòa học viện này vẫn có một quy mô rất rộng lớn, ẩn ước bên trong nó vẫn còn những dấu vết xưa cũ của một thời kỳ huy hoàng. Những nơi nghỉ ngơi dành cho giáo sư và học viên, trung tâm giáo huấn, bốn căn phòng triển lãm ma pháp được trang thiết rất tầm thường, trông chẳng khác nào những căn động tối om. Những căn túc xá từng dung nạp hơn ngàn học viên giờ đây tuy không còn ai, nhưng vẫn được thu dọn ngăn nắp và sạch sẽ. Xem ra, Lộ Đức trưởng giáo đã rất nỗ lực trong việc gìn giữ cho ngôi học viện này vẫn ra hình dáng của một học viện.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay chính là bên trong cái học viện vắng người này, cả một người trẻ tuổi cũng không có. Ở trước sân, một lão nhân già nua đang uốn oải quét tuyết mà không để ý đến những chuyện khác. Lão nhân ấy quả là một sự tương phản rõ rệt so với ngôi học viện to lớn này.

Lão cứ quét và quét, mà vẫn không thể nào quét hết được những chiếc lá rơi rụng trong sân. Ở phía sau lão là một sân cỏ rộng lớn, trên thảm cỏ là một tòa trung ương giáo thất [1], nơi đã từng khiến cho biết bao người cảm thấy kiêu hãnh khi được đặt chân lên đó. Năm xưa, vào thời các vị tăng tổ phụ, nơi đây chính là trung tâm đào tạo có thanh danh lẫy lừng nhất trong các học viện, và nơi đây cũng từng là thánh điện ở trong lòng tất cả các ma pháp sư trên khắp đại lục. Cách đây không lâu, việc được ngồi học tại ngôi giảng đường này, đối với các ma pháp sư mà nói, lại là một vinh dự rất lớn lao, không gì có thể sánh nổi.

Thế nhưng, giờ đây, tòa giáo thất ấy đứng sừng sững tại chỗ này, tựa như một viên hóa thạch thời tiền sử, ngoại trừ ý nghĩa vốn có của nó thì hoàn toàn không còn một chút sinh cơ nào.

Ở trên thảm cỏ, ngay phía trên con đường dẫn vào tòa trung ương giáo thất có một vật không ngừng biến ảo ra những cảnh sắc xung quanh. Nó chính là vật mà Tiên Tri Ma Á đã lưu lại, gọi là Thường Tâm Duyệt Mục ma kính. Chỉ có những bậc nhân tài đi qua đây liên tục suốt ba năm sáu tháng thì mới biết được sự huyền ảo của nó. Mà kỳ thật, cũng chẳng có gì là quá ư kỳ diệu, bất quá nó cũng chỉ hiện ra một câu châm ngôn mà thôi: “Nhập ngã chi môn, vô kính khả thông. Xuất ngã chi môn, nhất bộ tức đạt.” [2]

Cả những vòi phun nước ở trên thảm cỏ cũng không ngừng biến chuyển vị trí, từng tia, từng tia nước nối nhau bắn lên thảm cỏ xanh biếc. Cảnh đẹp kinh tâm động phách cùng với những biến ảo chớp nhoáng trước mắt kia đã khiến cho quốc vương và các vị trưởng lão đều cảm thấy khủng hoảng trong lòng. Trong không gian rộng lớn của học viện, mọi người chỉ biết lặng lẽ vượt qua thảm cỏ ấy.

Quốc vương Cáp Lợi và các vị trưởng lão đã có hơn ba mươi năm không hề đặt chân đến đây, bọn họ nhìn cảnh đẹp trước mắt mà kinh ngạc đến ngất người. Minh Khắc Tô trưởng lão chợt thở dài, nói:

- Chúng ta không còn ma pháp là vì chúng ta không còn mơ mộng nữa.

Lão nhìn vào thảm cỏ hư ảo, không biết từ khi nào, người ta đã không còn yêu thích những thứ này nữa. Đại đa số khi ở trong thành thị, ở đại lộ, ở hoàng cung, tại nơi giữa người và người, họ đã làm tiêu mòn dần dà sinh khí của một đời người.

- Tại quốc gia này, người ta chỉ còn biết truy cầu lợi ích và làm sao sinh sống cho tốt mà thôi.

Lão buông lời cảm khái và cũng là lời kết luận cho nhận xét của mình.

Học viện này đã được phong bế suốt gần ba mươi năm, tất cả các giáo sư ở đây đều đã già yếu, giờ đây họ đột nhiên trông thấy nhiều người xuất hiện cùng một lúc thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Các cánh cửa sổ của căn túc xá giành cho giáo sư lần lượt mở ra, rồi lại lần lượt đóng ập lại.

Những ánh mắt vừa khả kính vừa bi thương của các vị lão sư khiến người ta thật khó quên - những đôi mắt ấy chợt lóe lên quang mang rồi tắt lịm sau những cánh cửa vừa được đóng sập lại ấy.

Nhìn thấy phản ứng của các ma pháp sư trở thành như thế, quốc vương Cáp Lợi không khỏi thở dài tự trách. Y vốn không dám ôm hy vọng gì, chỉ theo bản năng mà tiến vào tòa trung ương giáo thất cùng với Lộ Đức trưởng giáo.

Trung ương giáo thất là một căn phòng học đa giác rất kỳ quái, nó trông như là “một bức họa không có khả năng”, bên ngoài là các bậc thềm xoáy vòng vào trong, và cứ thế mà lên cao dần. Cây trụ đỡ nát ở giữa đã không còn giữ được hình dáng ban đầu, thứ tự của các bậc thang cũng không còn liên lạc nữa, cứ như là lên thẳng một mạch, lại giống như các bậc vụn vẹo xuyên qua nhau.

Ở giữa thảm cỏ, phía trước cánh cửa sổ ở phía đông có một cảnh Tử Đinh Hương nở rộ trông không hợp cảnh cho lắm, vì nó hoàn toàn tương phản với cánh cửa dơ dáy đầy bụi bặm. Quốc vương Cáp Lợi và các vị trưởng lão đến trước cửa sổ, cánh cửa đó rất thấp, nên bọn họ phải khum người xuống rồi nheo mắt nhìn vào bên trong.

Lộ Đức trưởng giáo đứng bên cạnh nói nhỏ:

- A, có hắc ở đây rồi. Hiện tại bọn ta chỉ có hắc là học viên duy nhất, nên chắc chắn là hắc phải ở đây. Nếu không phải là không còn chỗ đi, hắc làm sao có thể lưu lại đây được chứ.

Rồi giọng của y chợt trở nên thiếu tự tin, nói tiếp:

- Hắc tuyệt không thích học ma pháp chút nào. Trừ phi là bị bắt buộc, nếu không thì hắc cũng chẳng muốn ngày nào cũng tới đây để gặp các lão sư. Nhưng trong những lúc không có mặt các vị lão sư, hắc lại thích một mình ngồi ở trong đó. Đối với bọn ta mà nói, hắc tựa hồ như là một người không có tư chất để học ma pháp. Tuy hắc là học viên duy nhất và cuối cùng của bọn ta, nhưng hắc cũng lại là một học viên chưa bao giờ từng tham gia một khóa học nào.

Bên trong gian học thất rộng lớn, ngay tại giữa trung tâm của học đường không phải là chiếc ghế dành cho lão sư, mà là chiếc ghế dành cho học viên.

Đó là bởi vì lão sư giảng dạy thì đông, nhưng học viên thì lại quá ít.

Nơi trung tâm đó vốn là đài giảng để cho các lão sư thuyết giảng, nó đã tồn tại suốt mấy ngàn năm, và cũng từng là nơi mà bao nhiêu ma pháp sư hằng khát vọng được đặt chân lên đó.

Nhưng giờ đây, nơi vị trí trọng yếu ấy lại chính là chỗ ngồi của một học viên duy nhất.

Bên trong học đường, vây xung quanh chỗ ngồi của học viên là các bậc giảng, trên mỗi bậc là một chiếc bàn được lau chùi sạch sẽ, tựa hồ như muốn chứng minh rằng, các giáo sư vẫn rất xem trọng chức nghiệp của mình. Và chiếc ghế duy nhất dành cho học viên như bị cô lập ở giữa, và được bao vây kín mít từ bên ngoài.

Quốc vương Cáp Lợi không hề để ý đến y phục sang trọng đắt tiền của mình, y đưa tay áo lên lau sạch bụi bặm bám đầy trên mặt pha ly [3] của cửa sổ để được nhìn quang cảnh bên trong rõ hơn.

Y nhú mày nhìn vào bên trong, vốn không nuôi một chút hy vọng nào. Cái nhìn này của y tựa như là nhìn vào cái ngày mạt vong của vương quốc này vậy.

Chỉ nghe Lộ Đức trưởng giáo nói:

- Tuy học viên chỉ còn lại một, nhưng khí chất của các vị lão sư vẫn không hề thay đổi. Dù rằng hắc không hề tham dự một khóa học nào, nhưng các lão sư vẫn không thay đổi tập quán dạy học của mình. Mỗi khi đến nửa đêm.....A, ta quên nói với các người. Kể từ ngày chúng ta tự phong ấn ma pháp đến nay, thời gian của Ma Pháp học viện so với thời gian ở bên ngoài cũng đã bị đảo ngược. Nếu ở bên ngoài là lúc chính Ngọ thì ở bên trong trung ương giáo thất của chúng ta lại là nửa đêm. Các người xem, nếu ở trong đó mà không có các ngọn nến thấp sáng thì không gian của giáo thất chỉ là một khoảng tối đen kịt. Thế nhưng, tất cả các giáo sư đều vẫn theo tập quán của mình mà đến đây giảng dạy.

Y vừa dứt lời, bên trong học viện cũng vừa điểm mười hai tiếng chuông, báo hiệu đúng nửa đêm. Bên trong giáo thất quả nhiên tối om, chỉ có ba mươi sáu ngọn đại đăng [4] treo trên cao là phát ra một chút ánh sáng

yếu ớt.

Thân ảnh của gã học viên đang ngồi tại trung tâm giáo thất trông rất nhỏ bé, gã tựa như không hề nghe thấy những tiếng chuông kia, cả việc đến giờ học mà gã cũng không hề tỏ ra cao hứng chút nào.

Quốc vương Cáp Lợi mở miệng hỏi:

- Hắn trông còn rất trẻ, không biết là bao nhiêu tuổi rồi?

Y nhìn vào hài tử kia, chỉ hận là không thể lập tức tiến vào trong để nói với gã rằng, những giáo trình mà gã đang thụ huấn kia lại có tầm quan trọng như thế nào, quốc gia này, và bách tính của quốc gia này đang cần một học viên như gã biết bao.

Lộ Đức đưa tay chỉ gã học viên rồi nói:

- Hắn? Có lẽ cũng độ mười bốn tuổi.

Lời đó vừa dứt đã khiến cho quốc vương và các trưởng lão đang đứng bên cạnh đều thở dài thườn thượt, bọn họ rất cuộc cũng đã bị thất vọng hoàn toàn.

Vào lúc đó, chỉ thấy một đoàn giáo sư già yếu mặc y phục đen tuyền đang tiến thẳng vào trung ương giáo thất. Bọn họ có tất cả là chín mươi chín người, chia ra làm ba nhóm, rùng người mặc hắc y nhoáng qua trên thảm cỏ với tư thế cứng nhắc, phảng phất như là những kẻ đang mộng du vậy.

Bọn họ đúng là đang tiến vào khóa học, đây chính là một lệ cũ mà học viện vẫn luôn giữ hơn mấy ngàn năm nay. Đối với giảng thuật mà nói, những lúc khai giảng vào ban đêm chính là bí kíp để kích thích nhân tâm nhất.

Vào đến bên trong giáo thất rồi, bọn họ lần lượt tản ra và vây thành một vòng tròn rất có trật tự. Ai nấy đều rất tĩnh lặng, tựa hồ như bọn họ hết sức trân trọng những cơ hội được thuyết giảng ít ỏi còn sót lại vậy.

Gã học viên kia vẫn không thềm ngẩng đầu lên. Các giảng sư tựa hồ đã quá quen với thái độ phớt lờ của gã, nên người thì cúi đầu cảm khái, người thì háng giọng chuẩn bị giảng bài.

Lúc này Lộ Đức đang đứng bên ngoài liền giải thích:

- Vào hai mươi chín năm trước, sau khi các ma pháp sư đều phong bế ma pháp của mình, thì những loại ma pháp đó chỉ có thể thi triển tại bên trong trung ương giáo thất này của bọn ta mà thôi. Chỉ cần rời khỏi nơi này thì chúng sẽ không còn hiệu lực, vì vậy mà bọn họ tuy mang danh là ma pháp sư nhưng kỳ thực thì đã mất đi hết năng lực của mình.

Nói tới đó, y lại đưa tay chỉ và nói:

- Quốc vương, nhìn kia.

Cáp Lợi nheo mắt nhìn kỹ, thì ra quang cảnh trước mắt đột nhiên chói lòa, rồi đôi tròng mắt của y càng lúc càng mở to. Thì ra ở trong trung ương giáo thất, chín mươi chín vị giáo sư, kẻ thuộc băng, người thuộc hỏa, hoặc lôi hoặc điện...tất cả đều với tư thái chán nản, bắt đầu toàn tâm tiến vào trạng thái giảng dạy. Bọn họ lần lượt thi triển các môn ma pháp sở trường của bản thân.

Chỉ thấy một đoàn hỏa quang phát xuất từ lòng bàn tay của một vị ma pháp sư ở góc phía đông, đóa hỏa quang đó vừa rời khỏi tay ông ta thì từ phía đối diện, có bảy người ma pháp sư khác cũng đồng thời phát ra bảy đạo quang mang với các màu sắc khác nhau, các đạo quang mang đó xuyên thấu qua pháp trượng, và chiếu sáng cả tòa đại sảnh. Rồi ở trên đỉnh đầu của một số ma pháp sư, bỗng nhiên có những tiếng sấm rền vang, rồi chợt có một mảnh băng tinh được ngưng tụ lại ngay bên cạnh gã học viên, và những đạo điện quang chớp lóe, xẹt qua xẹt lại và nhanh chóng đan thành một chiếc lưới trong suốt trên nóc đại sảnh.

Bên trong học thất, bốn hệ ma pháp Thủy, Hỏa, Lôi, Điện cùng lúc diễn ra, càng lúc càng tăng trưởng. Tất cả những diễn biến này đều khiến cho quốc vương và chúng nhân của Trưởng Lão Viện là những người chưa từng chứng kiến qua uy lực của ma pháp đều trợn tròn mắt nhìn đến ngây ngốc.

.....Nếu như bọn họ có thể có được những vị ma pháp sư này!

Những vị ma pháp giảng viên kia, bất chấp là học viên của họ có muốn học hay không, có tiếp thu được gì hay không, họ vẫn một mực giảng giải cặn kẽ mọi thứ. Tất cả mọi thanh âm, tất cả mọi ma pháp, hòa trộn vào nhau và tạo nên một bầu không khí hỗn loạn ngay tại bên trong tòa trung ương giáo thất. Ở bên ngoài, quốc vương và các vị trưởng lão nhìn đến tròng mắt há miệng, không thốt ra lời. Trong khi đó, gã học viên kia từ đầu tới cuối vẫn không hề mở hé đôi mắt.

Quốc vương thấy vậy thì không còn bất kỳ một hy vọng nào đối với gã học viên đó nữa, y giao chiếc hộp đang cầm trong tay cho Lộ Đức trưởng giáo, rồi nói:

- Thỉnh tiên sinh mang chiếc hộp này vào trong đó, rồi tập hợp pháp lực của chư vị ma pháp lão sư, và xem thử chúng ta có thể mở được nó hay không?

Đây chính là niềm hy vọng cuối cùng của y.

Trong chiếc hộp đó có chứa đựng thanh kiếm Hách Lạp Khắc Tư bao hàm tất cả tinh lực, dũng khí và sự nhiệt tình của tiên vương khai quốc của họ.

Thanh kiếm đó theo lời truyền thuyết kể lại thì nó có thể chém núi đoạn sông.

Lộ Đức trưởng giáo tuân lệnh, mang chiếc hộp tiến vào trong học thất. Y dùng một loại pháp ngôn mà không phải ai cũng hiểu được, bàn bạc với chín mươi chín vị giáo sư một lúc, sau đó liền bước lên bậc thang tự động đưa y lên cao, rồi cầm chiếc hộp đặt vào chỗ treo đèn ngay tại chính giữa giáo thất.

Xong đâu đó, y liền quay trở lại chỗ cũ.

Sau khi y rời khỏi, ngay lập tức liền có băng, hỏa, lôi, điện bốn hệ ma pháp do chín mươi chín giáo sư dùng pháp trượng nhất tề phóng xuất vào chiếc hộp đó.

Chiếc hộp kia bị các loại băng tinh lỏng lạnh, hỏa diễm hùng hực, sấm chớp sét giật, điện quang sắc bén như dao phủ cùng lúc đánh vào phong ấn trên chiếc hộp, cố gắng giải khai nó.

Sau một khắc, đột nhiên nghe một tiếng “đinh” vang lên, chiếc hộp tựa như đã được mở ra.

Tất cả những ma pháp đều dần dần yếu đi và rồi tắt hẳn, còn chín mươi chín vị giáo sư kia thì cũng đều bị thoát lực, ngã người ra ghế ngay tại bậc giảng của mình.

Quốc vương Cáp Lợi cùng với các vị trưởng lão lập tức trở nên hưng phấn, bọn họ vội nhìn sang Lộ Đức trưởng giáo đang hấp tấp dùng bậc thang tự động để tiến đến chỗ treo đèn, lấy chiếc hộp trở xuống.

Y tiến ra bên ngoài giáo thất, sau đó liền lôi ra một thanh trường kiếm từ bên trong chiếc hộp.....

.....Nhưng thanh trường kiếm đó lại là một thanh kiếm cũ kỹ và rỉ sét.

Dưới ánh dương quang, những nơi rỉ sét trên thân kiếm càng lộ rõ và đập ngay vào mắt. Lộ Đức trưởng giáo cầm thanh trường kiếm, bước đến dâng lên cho quốc vương. Những nơi rỉ sét đó càng trông càng làm cho thanh kiếm như có vẻ nặng hơn, tựa hồ như thời gian đã ăn mòn đi biết bao phong quang ngày trước của nó.

Quốc vương Cáp Lợi kêu lên một tiếng bi thương, rồi đưa tay tiếp nhận lấy thanh kiếm.

Đây chính là thanh bảo kiếm Hách Lạp Khắc Tư mà tổ tiên đã dùng nó để anh dũng lập quốc hay sao?

Chỉ thấy trên thân kiếm có khắc hai hàng chữ, viết như sau:

”Tân sinh mệnh mới là không thể chiến thắng được,

Hãy để uy nghiêm và vinh quang tùy theo thời gian mà bị hủy diệt.”

Quốc vương Cáp Lợi hô lên một tiếng bi thống:

- Không!

Thanh âm của y giống như một kẻ bị chích huyết, thống khổ vạn phần.

.....Trong lòng của y rất đau đớn, tựa như là vừa bị các bậc tiền nhân bỏ rơi vậy.

Đột nhiên lúc đó chợt có tiếng của một tiểu nữ hài vang lên:

- Phụ vương!

Thanh âm của nàng rất lớn, làm chấn động cả những luồng khí lưu ở xung quanh, và mang theo một làn khí mới của một cỗ sinh mệnh lực còn rất trẻ. Luồng khí lưu đó vừa tiếp xúc với thanh kiếm Hách Lạp Khắc Tư ở trên tay Cáp Lợi, thì nó tựa như đã khiến cho thanh kiếm không thể chịu đựng nổi sự chấn động, liền tan ra thành bụi phấn ngay trước mắt y.

Một nữ hài từ bên ngoài cửa chạy vào. Quốc vương Cáp Lợi không nén được mà nặng nề giơ tay lên, rồi giáng mạnh một tát lên khuôn mặt của cô bé.

Nàng chính là nữ nhi của y, Địch Lệ Na, là tiểu công chúa nhỏ nhất của vương quốc này, là một nữ hài tử cực kỳ mỹ lệ, tuổi chỉ độ mười ba, mười bốn.

Khuôn mặt nhỏ bé của Địch Lệ Na bị cái tát như trời giáng làm cho đỏ bừng một bên má. Vết đỏ ấy ở dưới ánh trắng sáng rực trông như một ngôi mộ phần màu hồng vậy.

Nàng sưng người đến ngây ngốc.

Phụ vương vốn chưa bao giờ từng đánh nàng, vì vậy mà cái tát này đã khiến cho nàng cực kỳ hoang mang.

Nàng ngẩng khuôn mặt ngây thơ lên nhìn phụ vương, chỉ thấy hai hàng lệ lăn dài từ đôi mắt của quốc vương Cáp Lợi: tát cả mọi thứ, bao gồm cả hy vọng, chỗ dựa, và tín tâm chỉ trong chốc lát đều như không hề tồn tại.

Những giọt lệ của y rơi xuống những bụi phấn do thân kiếm bị chấn nát lúc nãy, rồi cố nén ghen ngào, nói:

- Tiếng gọi lúc nãy của ngươi đã làm tan nát hết cả vận mệnh của bốn quốc rồi.

Địch Lệ Na kinh ngạc nhìn xuống đất - vận mệnh của vương quốc sao lại được ký thác vào một mớ sắt vụn này, để đến nỗi vì không chịu được sự áp lực của một tiếng kêu mà hóa thành bụi như thế? Nếu là vậy thì quốc gia này còn có thể kéo dài được mấy ngày tàn nữa nhỉ? Nhìn khuôn mặt giận dữ của phụ vương, nàng sợ đến nỗi không thốt nên lời.

Quốc vương Cáp Lợi đột nhiên điên cuồng hét lớn:

- Hết rồi, xong hết rồi! Bách tính, hoàng cung, thanh nhàn, chợ búa, cây ăn trái, súc vật, tuổi trẻ, duyên ái, già chết.....tất cả mọi thứ.....đều xong cả.....sinh mệnh cũng xong luôn rồi!

Y hốt nhiên nhìn sang cảnh hoa Tử Đình Hương như đang không biết đến sự thống khổ của nhân gian ở bên cạnh song cửa sổ kia.

Về lộng lẫy của nó giờ đây thoát nhìn như có vẻ càng lúc càng tăng, tựa hồ như đang cười nhạo sự vô năng của y, khiến y tức giận và nổi lên ý muốn hủy diệt nó. Quốc vương Cáp Lợi vụt vươn tay rồi hung hăng đánh về phía cảnh hoa vô ý thức kia. Y muốn hủy diệt nó, hủy diệt cánh hoa đã dám ngang nhiên cười nhạo kẻ khác khi rơi vào tuyệt cảnh.

Địch Lệ Na bỗng nhiên nhào đến trước, dùng tay che lấy cảnh Tử Đình Hương. Cánh tay của quốc vương đánh xuống trúng ngay cổ tay của nàng, khiến nàng bật lên tiếng kêu đau đớn, nhưng rốt cuộc vẫn không dám khóc, mà chỉ hạ giọng nói:

- Phụ vương, nữ nhi đến báo cho người hay, Bắc phương tam quận lại vừa có một thôn bị Thiết Lưu Nhân đồ sát, nam phụ lão ấu hơn ba trăm người đều không có một ai may mắn thoát khỏi.

Nàng hạ giọng nói khá nhỏ, tựa như cũng không biết phải dùng cách thức nào để tường thuật lại vậy.

.....bởi vì tin tức về cuộc thảm biến này quá lớn, và cũng quá nặng nề thống khổ, nên đã khiến cho nàng không biết phản ứng thế nào.

Ánh mắt của quốc vương Cáp Lợi chợt xiu xuống và mơ hồ như đóng băng lại. Toàn thân của y cũng mềm nhũn cả ra, trông chẳng khác nào cả người y bị gói gọn trong cuộn tơ nhện. Y thờ thẩn di chuyển về hướng cửa chính của học viện.

Thân thể của các vị trưởng lão cũng đều xù xuống, rồi họ cũng lần lượt theo sau gót quốc vương.

Địch Lệ Na vẫn không nhúc nhích, nàng ngẩng ngực đứng tại cửa ra vào của giáo thất, mục quang không hề rời khỏi cảnh Tử Đình Hương, cổ tay bị sưng đỏ và đau đớn vô cùng, nhưng cảnh hoa kia vẫn rất xinh đẹp mỹ lệ, trong lòng thầm tự nhủ:

- Tại sao? Tại sao con người khi gặp phải áp lực thì đều muốn tự tay hủy diệt đi những cái gì tốt đẹp nhất ở bên cạnh mình thì mới cam tâm? Bọn chúng làm sao cũng muốn tuần táng với kẻ khác chứ? Tại sao phải tự mình hủy diệt nhỉ? Cho dù là sau này có bị địch nhân tiêu diệt, nhưng nếu được tồn tại thêm một ngày, vậy có phải là vẫn sẽ được tốt đẹp thêm một ngày không?

Lúc đó, nàng chợt nghe một giọng trầm, nhẹ vang lên:

- Ta có thể giúp gì được cho cô chăng?

Địch Lệ Na ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, mơ hồ nhìn xuyên qua tấm kính trên cửa sổ của giáo thất, chỉ thấy các giáo sư đã rời khỏi nơi đây, vì bọn họ đã dùng hết sức của mình, cho nên cũng kết thúc luôn buổi học.

Bên trong không gian rộng lớn của giáo thất chỉ còn lại một nam hài tử tuổi độ mười bốn, mười lăm.

Gã lúc này cũng đã ngẩng cao đầu hơn trước một chút.

Mặt đất ở bên trong giáo thất có vẻ như thấp hơn bên ngoài khá nhiều, giờ đây Địch Lệ Na nhìn vào bên trong với một góc độ từ trên nhìn xuống, nên chỉ nhìn thấy cái trán của gã. Vầng trán của gã khá cao, da mặt tái nhợt nên nhìn không rõ ngũ quan, chỉ thấy phía dưới hai hốc mắt là đôi nhãn quang đang phát sáng.

Đó là một nam hài tử mà nàng chưa từng gặp qua bao giờ.

Gã không trắng trẻo, không sáng sủa, cũng không giống với những nam hài nhi mà nàng đã từng gặp trên đường phố hoặc tại các phiên chợ. Gã không có sắc diện của một người thường được ánh dương quang chiếu tới, nhưng trên người lại có một vầng sáng của phương đông trông rất kỳ quái.

Gã như là - Địch Lệ Na thầm nghĩ - như là mang một sắc thái đến từ một quốc gia làm đồ sứ tại phương đông xa xôi.

Địch lệ Na kinh hãi hỏi:

- Tại sao ngươi lại muốn giúp ta?

Nam hài tử kia vẫn không hề ngẩng đầu thêm chút nào, gã chỉ trầm giọng nói:

- Bởi vì cô đã bảo vệ cho cảnh Tử Đình Hương kia. Nó chính là cảnh hoa mỹ lệ nhất tại học viện này.

Địch Lệ Na đột nhiên hưng phấn, nói:

- A, thì ra ngươi chính là ma pháp học viên duy nhất và sau cùng của bốn quốc, phải không? Ta chỉ mới nghe nói đến sự hiện hữu của ngươi mới đây thôi. Ngươi là người xứ khác đến đây, tại sao cho đến giờ vẫn chưa hề ra ngoài chơi đùa? Ta chưa từng gặp qua ngươi, ngươi từ đâu đến thế?

Gã nam hài tử kia không đáp lại, chỉ yên lặng nghiêng đầu nhìn về phía nàng, tựa như không hề quan tâm đến những vấn đề mà nàng vừa hỏi, vì gã chỉ quan tâm đến câu hỏi lúc nãy của mình.

Địch Lệ Na bỗng nhướn miệng cười. Nàng là tiểu công chúa được cưng chiều nhất tại vương quốc này, vậy mà gã ngốc ấy lại hỏi "ta có thể giúp gì cho cô chăng?" như thế không tức cười sao?

Nhưng gã nam hài tử đó lại có sự trầm tĩnh không giống với lứa tuổi của mình, giờ đây lại dùng cái giọng trầm ổn đó mà lên tiếng:

- Ta có thể giúp cô hoàn thành ba nguyện vọng.

Địch Lệ Na lại nở nụ cười thật tươi, tựa như vầng thái dương sáng rõ. Khuôn mặt tươi tỉnh ấy trông chẳng khác nào một món trang sức sáng lấp lánh trên người nàng vậy.

Nàng đột nhiên có chút tin tưởng vào lời nói của gã, và nghĩ rằng dù gã không thể giúp mình được gì nhiều thì cũng được chút ít - biết đâu gã cũng sẽ có thể biểu diễn một vài trò ma pháp giúp vui tại khu chợ của hoàng cung? Hoặc là gã có thể dùng hỏa ma pháp để biến ra các loại pháo hoa mà trước nay phụ vương chưa từng cho nàng xem qua.

Chỉ nghe giọng nàng nửa như đùa, nửa như gây khó:

- Ta hy vọng cảnh Tử Đình Hương này vĩnh viễn sẽ không già, vĩnh viễn sẽ không chết, và vĩnh viễn sẽ không bị hủy diệt.

Trong giọng của nàng có pha chút giễu cợt. Gã nam hài tử kia đưa mắt nhìn nàng, tựa hồ như muốn xác nhận xem lời vừa rồi của nàng có phải là thật hay không.

Địch Lệ Na nhìn vào ánh mắt của gã, nàng có cảm giác như đôi mắt ấy là một cái đầm thật sâu. Từ trước tới nay, nàng chưa hề thấy qua đôi mắt nào như vậy cả.

Đó tựa như là mười vầng thái dương cùng với mười vầng trăng trắng trẻo xuống đáy biển sâu rộng mà không hề phát ra một tia ánh sáng nào nữa.

Và từ cái nơi sâu thẳm đó đã toát ra một sự trầm tĩnh, khiến cho người ta hy vọng có một ngày sẽ nhìn thấy được hàng vạn ngôi sao chiếu sáng lấp lánh.

Gã nam hài tử kia sau khi tự xác định rằng những lời Địch Lệ Na vừa nói lúc nãy chính là những điều mà nàng mong muốn, thì gã đột nhiên xuất ra mấy ngón tay. Trên bàn tay của gã, ngón trỏ tuy không thể nói là dài lắm, nhưng so với ngón giữa thì nó lại khá dài.

Ngón trỏ dài dài kỳ lạ ấy của gã có lẽ cũng chính là pháp trượng của gã. Chỉ thấy gã chỉ vào cảnh hoa, còn miệng thì lâm râm đọc vài câu pháp chú mà Địch Lệ Na không tài nào hiểu được.

Sau đó, gã lại trầm giọng nói:

- Đình Hương, Đình Hương, linh hồn của ngươi từ nay sẽ được pháp lực của ta ngưng cố, sẽ không bị già, chết, và bị hủy diệt. Linh hồn a linh hồn, hãy mau mau thoát ra khỏi tấm thân luôn phải sợ mưa gió kia!

Cảnh Tử Đình Hương ở trước khung cửa sổ kia đột nhiên rung mạnh, sau đó liền có một điểm sắc tím - có lẽ là linh hồn của hoa - hơi trong suốt, như thấy như không, từ chuông hoa thoát ra ngoài.

Linh hồn ấy tựa như đang cười, và lại tựa như rất cao hứng vì đạt được vận mệnh trường sinh.

Ngón tay của gã nam hài tử khẽ khua nhẹ, vẫn trầm giọng nói:

- Sống vĩnh viễn cũng có nghĩa là cuộc sống được kéo dài ra, nhưng ngươi cũng không cần sợ, vô luận là băng, hỏa, lôi, hay điện, ta ra lệnh cho chúng vĩnh viễn không bao giờ xâm nhiễm vào linh hồn tử sắc của ngươi. Đi!

Lời vừa dứt, ngón trỏ của gã khẽ búng ra, cái điểm sắc tím kia hốt nhiên hóa thành một đạo tinh quang bay đến đáp xuống mấy ngón tay của Địch Lệ Na. Nó vui mừng nhảy múa, rung động không ngừng, cuối cùng thì biến thành một chiếc nhẫn có hình dạng của một đóa Tử Đình Hương, rồi những tua hoa liên tục vươn ra và quấn quanh lấy ngón tay của nàng, mỗi một cánh hoa như đều đang mỉm cười rạng rỡ.

Lại nghe giọng trầm tĩnh của gã nam hài tử kia vang lên:

- Ta lệnh cho ngươi suốt đời theo bầu bạn với vị tiểu cô nương này, sau khi chết, sẽ tiếp tục bầu bạn với nàng trải qua luân hồi, không bao giờ có khởi đầu và kết thúc.

Địch Lệ Na chỉ cảm thấy ngón tay của mình như bị chiếc nhẫn ấy siết nhẹ, trong lòng nàng đột nhiên hình dung ra rất nhiều vị bằng hữu tinh linh này.

Một đóa Đình Hương nở rộ trong lòng nàng, cái cảm giác vui sướng ấy thật không thể nào diễn tả cho hết. Trên khuôn mặt của nàng cũng lộ ra dung quang rực rỡ, cả đôi mắt của gã nam hài tử cũng chiếu sáng rực.

Địch Lệ Na vui mừng nói:

- A, thì ra người đứng là một ma pháp sư vĩ đại! Người thật đứng là một ma pháp sư không tầm thường. Chúng ta rất cuộc cũng có được một ma pháp sư vĩ đại, chúng ta rất cuộc cũng có rồi!

Chú thích

[1] trung ương giáo thất: phòng học trung ương

[2] Nhập ngã chi môn, vô kính khả thông. Xuất ngã chi môn, nhất bộ tức đạt: Qua cửa của ta, không kính nào thông suốt được. Rời khỏi cửa của ta, một bước sẽ được thành đạt.

[3] pha ly: kính

[4] đăng: đèn

3. Khế Ước

Chỉ có Minh Khắc Tô, vị trưởng lão trẻ tuổi nhất, năm nay chỉ mới vừa bốn mươi tuổi thì vẫn còn tồn tại một chút lòng hiếu kỳ, nên không khỏi quay đầu lại nhìn.

Một điểm sắc tím chợt nhẹ nhàng hạ xuống bên trong vườn, nhưng nó cũng đồng thời rực cháy trong ánh mắt của Minh Khắc Tô.

Khi lão vừa trông thấy linh hồn của đóa Đinh Hương bị ngưng tụ thành chiếc nhẫn trên tay Dịch Lệ Na công chúa, thì bất giác buông ra một tiếng kinh hô, sau đó chỉ nghe lão kêu lớn:

- A, cái đó.... giống như là ma pháp giới vĩ đại!

Lão bất chấp lễ nghi, thậm chí còn quên luôn cả sự có mặt của quốc vương và các vị trưởng lão khác, mà vội vàng chạy đến bên cạnh Dịch Lệ Na.

Lão run rẩy đưa tay chụp lấy ngón tay của nàng, vốn là muốn vuốt ve lấy chiếc nhẫn đó.

Chỉ thấy một tia sắc tím chợt lóe lên, rồi phóng vụt lên mi tâm của Dịch Lệ Na, rồi không ngừng lấp lánh, chớp sáng tại đó, hiển xuất ra bản thể hoa linh [1] của nó.

Lúc này hoa linh bỗng kêu lên:

- Không được thương hại chủ nhân của ta! Ta xin thề với tất cả ma lực của hoa linh ta, quyết không cho người thương hại chủ nhân ta!

Đó chính là thuật sai sử vạn vật sinh linh của giới ma pháp.

Những pháp sư tầm thường trong một khoảnh khắc dù có dùng hết toàn lực cũng không thể ngưng tụ được linh hồn của đóa đinh hương kia, chứ đừng nói chỉ trong một lúc ngắn ngủi lại còn dư sức để dồn pháp lực vào cho nó nữa.

Giờ đây hoa linh của đóa Tử Đinh Hương đang giận dữ, mà khí giận của nó lại dậy lên mùi hương thơm ngát và bắt đầu lan tỏa ra ngoài, khiến cho khắp nơi trên thảm cỏ đều tràn ngập một mùi u hương thoang thoảng của loài Tử Đinh Hương.

Tuy ma pháp của Tát Sâm cổ quốc thật sự đã bị thất truyền lâu năm, nhưng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, chúng nhân đều nhớ rất rõ: đó chính là tấm bùa hộ thân! Ma đồng [2] đó, nam hài tử nhỏ tuổi đó trong nhất thời lại đột nhiên tặng cho Dịch Lệ Na tiểu công chúa một lá bùa hộ thân đầy ma lực!

Minh Khắc Tô lúc đầu còn chưa dám tin lắm, lão chỉ thử vươn tay chụp về hướng Dịch Lệ Na công chúa, nhưng điều đó lại khiến cho hoa linh nổi giận, rồi nhảy mạnh vào lòng lão.

Tiếp theo đó chỉ nghe lão kêu thảm một tiếng.

Cùng với tiếng kêu thảm của Minh Khắc Tô là tiếng hoan hô của quốc vương Cáp Lợi, và cả những vị trưởng lão khác cũng đã đến bên cạnh lão và đồng thời cất tiếng reo hò mừng rỡ.

Quốc vương Cáp Lợi đã nhiều năm chưa hề hoạt động mạnh bao giờ, vậy mà giờ đây y lại mừng rỡ đến nỗi không nề hà tẩm thân mập mạp của mình mà chạy nhảy tung tăng đến bên cạnh Dịch Lệ Na.

Y run rẩy đưa tay vuốt ve lấy đôi má của ái nữ, đồng thời cũng cất giọng run run nói:

- Trời ơi, cái này không phải là một tấm bùa hộ thân tầm thường đâu, mà nó chính là Thiên Dự Chi Giới [6]. Chỉ có bậc pháp thuật tài năng của Thiên Dự môn thì mới có thể ngưng tụ thành linh hồn Đinh Hương như thế. Nó có thể trong nháy mắt dùng những gì mà địch nhân muốn phá hoại quán nhập vào trong tâm mình, rồi biến vật đó thành một bộ phận tối thần thánh trong tâm của địch nhân. Như vậy, những lực lượng mà kẻ địch sở hữu cũng sẽ biến thành sự tấn công của chính bản thân chúng và cũng sẽ tự hủy hoại đi những bộ phận thần thánh trong lòng chúng. Quả thật là.....ma pháp vĩ đại....

Y tuy nói vậy, nhưng cũng không dám tin hẳn, chỉ đưa mắt nhìn sang Lộ Đức trưởng giáo như dò xét.

Chỉ thấy khuôn mặt của Lộ Đức tái nhợt, y cất giọng mơ hồ không mấy rõ ràng:

- Thì ra đây là sự thật! Thì ra dự ngôn nói về học viên tối hậu của ma giáo chúng ta là thật! Gã thật sự có thể sử dụng ma pháp của Thiên Dự môn. Nếu là vậy, phải chăng gã cũng có thể đồng thời sử dụng ma pháp của Ma Vực?

Y nhìn thấy ánh mắt của quốc vương, liền vội định thần, rồi mới cung kính thưa:

- Bẩm quốc vương tôn kính, người nói không sai chút nào, đó quả thật là Thiên Dự Chi Giới!

Quốc vương Cáp Lợi cực kỳ hưng phấn, y xoa xoa hai tay vào nhau, rồi quay sang nói với ái nữ:

- Tiểu bảo bối của ta, vừa rồi có phải Ma Đồng vĩ đại đã nói với hài nhi là hắc sẽ giúp hài nhi hoàn thành ba nguyện vọng không? Người nói mau, người nói mau.....

Có lẽ bởi vì quá hưng phấn mà đôi môi của y run rẩy đến mức không thể chạm vào nhau được nữa.

Lúc này, tất cả các vị trưởng lão cũng đã vây quanh lại, mục quang của ai nấy cũng đều tập trung vào hoa linh kia, đồng thời cũng không nén được sự phấn khởi mà ríu rít nói:

- Mau mau mời hắc.....

Đột nhiên lúc đó lại có một thanh âm đằng sau khung cửa sổ vang lên:

- Hãy nhớ kỹ, ba nguyện vọng của cô chỉ có thể là những nguyện vọng thật sự phát ra từ đáy lòng của cô. Ta có thể nghe ra nó có đúng là phát ra từ chân tâm của cô hay không, nếu những nguyện vọng đó thật sự là điều cô mong muốn thì ta mới có thể giúp cô được.

Những người đang vây quanh nghe vậy thì vội im bặt, không dám lên tiếng nữa. Ánh mắt của quốc vương Cáp Lợi khẩn thiết nhìn sang Dịch Lệ Na, khuôn mặt của y đượm đầy ưu tư, khiến cho Dịch Lệ Na chợt nảy ra ý tình nghịch. Nàng nhớ tới tháng trước phụ vương đã cự tuyệt không làm cho nàng một chiếc vương quan [3] uy nghiêm sang trọng như của mẫu hậu, viện cớ rằng nó cần rất nhiều bảo thạch.

Giờ đây nàng đang nghĩ không biết có nên nói ra nguyện vọng này để báo thù phụ vương một chút hay không?

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tôn nghiêm và những nét mặt khát vọng và thống khổ của các vị trưởng lão, nàng lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Tuy nàng vẫn còn là một nữ hài tử, nhưng nàng cũng cảm nhận được sự thống khổ và lo lắng trầm trọng trong lòng các vị trưởng bối.

Rốt cuộc nàng cũng lên tiếng:

- Nếu người có thể giúp ta thực hiện nguyện vọng thứ hai.....

Quốc vương Cáp Lợi khẩn trương nhìn vào chiếc miệng nhỏ nhắn của ái nữ, rồi nghe nàng nói tiếp:

- Vậy thì hãy giúp chúng ta đả bại Thiết Lưu Nhân, bảo vệ vương quốc lâu đời của chúng ta đi!

Quốc vương Cáp Lợi nghe vậy thì thở phào một hơi nhẹ nhõm, tuy vậy vẫn không nghe thấy âm thanh hồi đáp từ bên trong khung cửa sổ. Địch Lệ Na nóng nảy, tự nghĩ chẳng lẽ vừa rồi mình thốt nên lời đó mà không đủ lòng thành hay sao? Nàng đột nhiên nhớ đến lúc nhỏ từng nghe một truyền thuyết về Thiết Lưu Nhân, nên không khỏi lo lắng thầm nhủ: “Chắc gã không ngộ nhận mình chỉ nói cho có vậy thôi chứ? Có thể nào gã nghĩ rằng mình chỉ thích y phục lộng lẫy, hoặc là chỉ yêu thích những món trang sức nhỏ bé tức cười của các nữ hài tử không?”

Không hiểu sao ý nghĩ đó lại làm nàng cảm thấy thương tâm.

Nàng không muốn tạo ra một ấn tượng như thế cho gã, vì vậy nên mới nói tiếp:

- Lời ta vừa nói đích thực là lời chân tâm của ta. Ta thành tâm muốn thỉnh người giúp bọn ta bảo vệ quốc gia, như vậy cảnh Đình Hương này cũng có thể nở rộ tại địa phương.....

Thanh âm của nàng đột nhiên trở nên run rẩy:

-đừng để bọn người dã man lấy việc cướp đoạt sinh mạng, phóng hỏa làm vui, hủy diệt đi sự bình an lâu đời của bốn quốc. Ta thật sự thành tâm thỉnh cầu người, đừng cho bọn chúng tràn vào bốn quốc mà phóng hỏa giết người mỗi ngày, đừng để bọn chúng đập phá những mảnh hoa viên nhỏ bé xinh đẹp, đừng để bọn chúng xé nát bộ xiêm y Tạp Thu Sa của búp bê mà ta đã dày công may từng đường kim mũi chỉ. Đừng để bọn chúng chặt đi hết các loại cây ăn quả và tiêu hủy các thảm cỏ xanh rờn, đừng để bọn chúng giết hại An Na đại thẩm phụ trách trừ phòng của chúng ta, vì mỗi kỳ kiêng cử trong tháng người đều có lên lấy cho ta mứt, đừng để.....

Nàng có thể nghĩ ra đủ thứ tội ác mà không biết chán, thậm chí cả việc nhắc đến món bảo bối mà nàng yêu thích nhất là Tạp Thu Sa thì cũng đem ra nhắc nốt.

Thanh âm ở bên trong cửa sổ đột nhiên vang lên và có pha chút mệt mỏi.

Nhưng thanh âm mệt mỏi đó lại không có vẻ giống như được phát ra từ một hài tử.

Thanh âm đó nói:

- Nguyễn vọng đó rất khó có thể hoàn thành được.

Địch Lệ Na chớp chớp đôi mi cong vút, lập tức có hai giọt nước mắt nhỏ xuống mặt đất.

Nàng bỗng nhớ tới việc đã từng xem qua một bức họa rất cũ tại hoàng cung đồ thư thất [4], trên bức họa có vẽ hình căn nhà bị lửa cháy dữ dội cùng với rất nhiều thiết kỵ hung tợn. Vậy thì vào lúc này đây, căn nhà đó và những nhân vật bị giết hại trong ấn tượng của nàng giờ đây đã biến đổi thành hoàng cung, thành mảnh hoa viên nhỏ bé cùng với những người thân thiết của nàng. Nhưng trong ánh hỏa quang, còn có cả tấm áo Tạp Thu Sa bị xé nát và ném lán lóc trên mặt đất dơ bẩn.....

Thanh âm ở bên trong cửa sổ chợt vang lên:

- Thế nhưng, nếu cô thật sự có lòng thành thì ta cũng bằng lòng đáp ứng cô. Ta sẽ tận lực mà làm.

oooOooo

Tin quốc vương cùng với người của Trưởng Lão Viện đột nhiên tìm ra được một hài tử đến bảo vệ cho quốc gia vừa truyền ra, các lão bá tánh có mặt tại khu chợ hoàng cung vừa nghe được thì ai nấy đều có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Thì cứ cho gã hài tử đó chính là ma pháp học viên cuối cùng của quốc gia đi, nhưng chẳng lẽ quốc vương lại nghĩ rằng đưa gã ra như vậy là có thể khiến các lão bá tánh sẽ lấy lại được lòng tin hay sao?

Điều đó.....còn thua cả việc tự dựng một người giấy ở trên cổng thành rồi phao tin đó là thần linh, ít ra cũng còn đỡ ấu trĩ và buồn cười hơn.

Tất Sâm vương quốc lập tức phát động triệu tập quân đội, nhưng hơn quá nửa đều là những người được chiêu mộ trong lúc vội vã, nên bọn họ hầu như đều là nông phu. Bọn họ ai nấy đều phải ném đi cày cuốc, ném đi cây ăn trái, ném đi súc vật để lập tức lên lưng ngựa, lên lưng những chú ngựa mà thường ngày họ chỉ dùng trong việc kéo xe, còn tay thì vơ đại một món binh khí nào đó, và cứ thế mà chạy đến tòng quân.

Nhìn thần tình trên mặt của họ thì cũng biết rằng họ không hề có chút lòng tin nào. Không một ai cho rằng, với một số binh sĩ tạp nham thế này mà lại có thể chống cự lại bọn Thiết Lưu Nhân hung tàn khét tiếng khắp đại lục kia.

Vì vậy mà trong hai, ba ngày nay, bầu không khí tại khu chợ hoàng cung rất nặng nề, vừa bi ai vừa chán nản. Ngay cả những âm thanh của các cuộc giao dịch buôn bán hàng ngày cũng chẳng còn.

Trong lúc vị pháp sư trẻ tuổi kia còn chưa thấy xuất hiện, thì đại đa số chúng nhân đều truyền miệng với nhau rằng, bọn Thiết Lưu Nhân sau khi vượt qua được Nặc Đinh kết giới thì binh mã chia làm ba đường, nhanh chóng càn quét ba quận phía Bắc, và giờ đây có lẽ là đang mặc sức cướp bóc.

Có khi nào pháp sư sợ quá mà bỏ chạy sớm rồi chẳng?

Lúc này các lão bá tánh đã rất khủng hoảng lắm rồi, nhưng họ lại không dám biểu lộ ra ngoài là mình đang khủng hoảng, vì sợ một khi để cho nó bùng lên thì nhiều khi trong lúc ngủ mê sẽ nói sáng, rồi thần kinh sẽ còn căng thẳng và khủng hoảng hơn nữa.

Vì vậy mà bọn họ vẫn ráng cười nói vui vẻ, hết cười nhạo quốc vương, rồi lại cười nhạo gã pháp sư kia, cười gã đang rất lo lắng hoảng sợ mà vẫn cố che giấu nó.

Có nguồn tin nói rằng, đã có một đội thiết kỵ của Thiết Lưu Nhân đang đánh về hướng tây thành.

Chúng nhân bắt đầu chuẩn bị số lượng lớn thực vật, nước uống, và các nhu phẩm. Nhưng không một ai nghĩ rằng họ sẽ có thể thoát được trường kiếp nạn này hay không.

Những người ở bên ngoài thành thì vội vã di tản vào trong thành, còn người ở trong thành thì chỉ muốn chạy đi nơi khác thật xa. Rốt cuộc, sự an lạc hàng trăm ngàn năm qua của Tát Sâm cổ quốc cũng đã biến thành một cuộc diện hỗn loạn.

Trên mặt kính của khung cửa sổ cổ kính tại khu chợ của hoàng cung, những đường vân đại diện cho những thân ảnh của bọn Thiết Lưu Nhân hung tợn cũng càng lúc càng trở nên rõ rệt hơn.

Bấy lâu nay, chúng nhân đều không dám nhìn đến khung cửa sổ cổ kính ấy, nhưng hôm nay, đặc biệt là vào thời khắc này, toàn thể khu chợ đều biến thành rất yên tĩnh.

Bởi vì ai nấy cũng đều nghe được một loại thanh âm, mà điều kỳ lạ là ở chỗ họ chỉ nghe bằng cõi lòng, chứ không phải là nghe bằng tai.

Thì ra thanh âm đó giống như tiếng kéo kệt ma sát được phát ra từ khung cửa sổ cổ kính. Nó tựa như tiếng những viên đá bị nghiền nát trên thảo nguyên và đang nhanh chóng truyền đến từ mặt Bắc của thành Tây.

Có người tuyệt vọng nhìn sang những người bên cạnh: Thiết Lưu Nhân đến rồi!

Bọn người Thiết Lưu Nhân khét tiếng khắp cả miền Nam đại lục rốt cuộc cũng đã tới rồi!

Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía khung cửa kính họ.

Những thân ảnh Thiết Lưu Nhân ở trên song cửa giờ đây đã hội tụ lại thành một đội ngũ hùng sư, những nét khắc tại đó rất cứng cáp và không hề biểu lộ một chút tình cảm nào, chỉ giống y như dấu tích của đao phong lưu lại. Những đường vân giống thể đao kia trông chẳng khác nào như đang muốn chém lên nơi mềm yếu nhất trên sọ người là phía sau óc.

Mỗi một người đều cảm thấy thể đao đó rất sắc bén. Không một ai dám mở miệng, và học vốn cũng chẳng cần phải mở miệng làm gì.

Lúc ấy chỉ nghe một tiếng “chi” vang lên.

Thật không thể nào!

Nhưng điều đang xảy ra lại chính là sự thật.

Chúng nhân đều kinh hãi trợn mắt nhìn, thì ra cánh cửa thủy tinh kia đang chậm rãi mở ra.

Mặc dù chỉ là được mở ra một khe nhỏ, rất nhỏ, thì mọi người cũng đều khẩn trương nhìn về chiếc khe nhỏ đó.

Tại sao bên trong tòa kiến trúc ấy lại có người ở nhỉ? Lâu nay vốn không có một ai dám bước vào tòa kiến trúc cổ kính do Tiên Tri Ma Á lưu lại, huống chi nó còn lại được Tiên Tri Ma Á đích thân phong ấn. Lão từng nói qua, chỉ có bậc nhân tài do lão cổ tình lưu tặng thì mới có thể tiến nhập nơi này.

Chẳng lẽ đó chính là cứu tinh mà người trong toàn thành đang kỳ vọng?

Là ai ở trong đó?

Có phải là người mà Tiên Tri Ma Á đã dự ngôn từ trước?

Sau đó, chợt có một thanh âm vang lên từ bên trong song cửa:

- Ta muốn tìm võ sĩ cho ta.

Các bá tánh có mặt tại khu chợ hoàng cung nghe vậy thì đều nhìn nhau ngơ ngác. Giọng nói kia có vẻ rất yếu, tuy đã cố trấn định, nhưng vẫn có thể nghe ra là giọng rất yếu, rất mỏng, thật chẳng khác nào giọng nói của trẻ vị thành niên vậy.

Tiếp theo đó thì bọn họ trông thấy từ nơi khe cửa có một ngón tay vươn ra ngoài, là một ngón trỏ đặc biệt dài.

Ngón trỏ đó khiến cho người ta có cảm giác như nó rất sáng, sáng y như một ngọn pháp trượng vậy.

Mà nó quả thật cũng là một cây pháp trượng. Chúng nhân chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên một cái, rồi thì ngón trỏ đó đột nhiên biến thành một đạo quang mang ngân sắc, sau đó chỉ nghe một tiếng “đình”, rồi thì có một vật rơi xuống ngay mặt đất phía trước cửa sổ.

Thì ra vật đó chính là một cây hắc sắc pháp trượng rất tầm thường, là một cây pháp trượng mà các ma pháp sư sơ cấp nhất vẫn thường sử dụng.

- Có ai nguyện ý đến đây ký vào tấm khế ước này chẳng?

Lời vừa dứt thì chợt có một đồng tử pháp sư xuất hiện.

Đúng vậy, đúng là khế ước! Mỗi lần có một vị pháp sư xuất chinh, trước đó y sẽ tự tìm người hộ vệ cho mình, thông thường thì người ứng cử sẽ phải là một võ sĩ hay một kiếm khách gì đó.

Ở trên đại lục này, có rất nhiều người làm hộ vệ cho pháp sư đều là những tay kiếm khách nổi danh.

Mà loại khế ước này cùng chính là một loại khế ước giữa trượng và kiếm.

Chỉ cần có người dùng kiếm của mình ấn lên đuôi trượng, như vậy là khế ước sẽ được thành lập. Từ đó về sau, người võ sĩ hoặc là kiếm khách đó phải hứa hẹn rằng y sẽ quyết không để cho vị pháp sư mà y có nhiệm vụ bảo vệ sẽ chết trước y.

Nhưng việc lập khế ước đó chỉ có những vị ma pháp sư tối vĩ đại mới có quyền thực hiện.

Đằng này, gã pháp sư trước mắt chỉ là một hài tử, chẳng lẽ gã thật sự nghĩ rằng sẽ có người nguyện ý giao tính mạng cho gã hay sao?

Nhất thời, khu chợ hoàng cung trở nên rất tĩnh lặng.

Tất cả chúng nhân đều trở mắt nhìn vào đuôi cây pháp trượng nọ.

Cây pháp trượng ấy có dáng vẻ rất tầm thường, tầm thường đến nỗi vào thời buổi ma pháp điều linh này, người ta có thể tùy tiện tìm được vài ba cây giống y như vậy trong tay bất kỳ một đứa trẻ nào.

Cho dù là một người mới nhập môn tu luyện ma pháp thì cũng chê bai và không thèm sử dụng một cây trượng tầm thường như thế, không hiểu tại sao quốc vương lại đi kiếm một pháp sư như vậy tới đây nhỉ?

Thanh âm đằng sau khung cửa sổ lại lên tiếng:

- Bọn Thiết Lưu Nhân đang hung hãn tràn đến đây, hiện giờ chỉ còn cách thành Tây chừng một ngày lộ trình. Vì vậy nên ta cần phải xuất chinh, có ai nguyện ý cùng lập khế ước với ta chẳng?

Vẫn không một ai cất tiếng đáp lại. Làm sao bây giờ? Bọn người Thiết Lưu Nhân nổi tiếng di chuyển cực nhanh, và bây giờ đã tiến đến gần thành Tây lăm rồi.

Xuất chinh ư? Đó chẳng khác nào là đi nộp mạng.

- Người mà ta cần không nhất thiết phải là một người có phẩm chất gì đặc biệt hơn người, mà ta chỉ cần một người dũng cảm, thực sự dũng cảm.

Bốn phía chung quanh vẫn một mực im lặng, đa số những người ở đây đều thà ở nhà chờ đợi cái chết còn hơn là đối mặt với cuộc chinh phạt đồ sát tàn khốc. Bọn họ không có cái dũng khí ấy.

Đột nhiên tên tiểu thương bán trái cây và có đôi mắt tím vừa dài vừa hẹp đứng bật dậy.

Hắn vươn tay ra sau lưng, tấm áo khoác của hắn mấy hôm nay vẫn che đậy thanh kiếm mà đã nhiều năm hắn không dùng tới. Kể từ sau khi đặt chân vào Tát Sâm cổ quốc, hắn không nghĩ là sẽ còn sử dụng đến nó nữa.

Tiểu cô nương bán các vật lưu niệm bước ra chắn trước mặt hắn, rồi vội vàng nói:

- Á Thuật, người điên rồi.

Nhân tình của Á Thuật mang theo thần sắc biết rõ là vô ích nhưng vẫn không thể không làm.

Hắn hơi ngẩng mặt lên, rồi khẳng khái nói:

- Nếu như quốc gia này không còn ma pháp sư thì cũng sẽ không còn võ sĩ hay kiếm khách. Vì vậy, làm một kiếm khách cuối cùng không ra kiếm khách, ta không theo bầu bạn với vị pháp sư cuối cùng thì còn có ai bầu bạn với hắn chứ?

Thanh kiếm của hắn được liệt trên binh khí phổ là “Kiền Qua kiếm.”

Vì lâu ngày không dùng đến kiếm, nên nó cũng đã bị cùn đi.

Hắn bước về hướng khung cửa sổ kia. Khi đến trước cây pháp tượng, hắn đột nhiên ngồi xuống, chậm rãi hôn lên mũi kiếm của mình một cái rồi sau đó mới dùng mũi kiếm chạm vào đuôi tượng.

Tượng và kiếm, hai vật tà tà xấp vào nhau tựa như là đang giao hợp vậy.

Đây là một loại khế ước dùng sinh mệnh để lập ước.

Á Thuật đứng lên, ngẩng đầu nhìn vào khung cửa sổ rồi nói:

- Ta nguyện ý trở thành võ sĩ hộ pháp của người.

Bên trong thoáng im lặng một chút, rồi chợt có tiếng vang lên:

- Tốt! Ngày mai sau giờ Ngọ, sẽ gặp nhau tại vùng toái thạch [5] ở thành Bắc.

Khe hở trên cửa sổ lại một lần nữa mở ra, cây pháp tượng kia liền bốc thẳng lên cao, khi đến ngang bậc cửa sổ thì bỗng nhiên nó lại biến thành một ngón tay, và ngón tay đó lại nhẹ nhàng khép cửa sổ lại.

Chúng nhân có mặt tại khu chợ hoàng cung thấy vậy thì đều hết sức kinh nghi -bọn họ nhìn lại khung cửa sổ thủy tinh kia thì thấy những đường vân đại biểu cho Thiết Lưu Nhân đã không còn nữa.

Đồ án trên mặt cửa sổ giờ đây rất trơn tru sạch sẽ, chỉ còn lại hai vật được khảm vào đó:

Tượng và kiếm!

- Cho đến lúc trước khi chúng ta chết, trên khung cửa thủy tinh này sẽ vĩnh viễn chỉ có tấm đồ án này.

Giọng nói trầm trầm ở bên trong khung cửa vang lên.

Chú thích:

[1] Hoa linh - linh hồn của hoa

- [2] Ma đồng - đồng tử ma pháp sư
- [3] Vương quan - mẫu hoàng gia, vương niệm
- [4] Hoàng cung đồ thư thất - thư viện hoàng cung
- [5] Toái thạch - đá vụn
- [6] Thiên Dụ Chi Giới - nhẫn Thiên Dụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dong>